

an at gjøre Uret imod disse enkelte. Det vilde være altfor slaende. Derefter skal jeg ogsaa kortelig omtale § 9, som to ærede Talere have dvælet noget ved. Jeg siger, som den ærede sidste Taler (Naben), at Ol- og Brændevinsaffatten have vi ikke endnu i Kommunekassen, og det kan gjerne være, at det varer noget endnu. Jeg gaar noget videre end han, idet jeg siger, at selv om vi fik disse Penge i Kommunekassen, hvad jeg tvivler noget om, vil ste, tror jeg dog ikke, at det vil være riagtigt at lade Kommunekassen være den, der giver det offentlige Tilskud, og jeg skal sige hvorfor, nemlig for det første af Hensyn til, at det er et Omsvøb og et besværligt Omsvøb, som vil forvolde megen Uleilighed for Kommunen med Beregninger osv., og under alle Omstændigheder have Kommunerne Arbejde nok i Forveien. Men det er ikke det, der for mig er Hovedsagen. Det, der for mig er Hovedsagen, er, at fra det Dieblit Kommunerne komme til at udrede Bidraget, faae Pligtkjørsler, blive tvungne til at give Tilskud, fra det Dieblit — det kan man gaa ud fra — vil det frivillige Bidrag efter min Overbevisning ganske høre op. Det ærede Medlem for 10de Kredssveed lige saafvel som jeg, at det Tilskud, som Sygekasserne have faaet fra Kommunerne, ingenlunde har været nogen Ubethdelighed, idet det har været 7,2 pCt. eller 41 D. pr. Medlem, og ikke alene nok hermed, men de 9,3 pCt., som Sygekasserne have faaet af Vresmedlemmer og som Gaver, eller cirka 51 D. pr. Medlem, ville ogsaa gaa bort; disse Bidrag ville gaa bort, selv om man gaar den Vej, at man giver Tilskud af Ol- og Brændevinsaffatten til Kommunekassen. Fra det Dieblit, at der er tvungne Bidrag fra Kommunekasserne til Sygekasserne, er det, det er min Overbevisning, forbi med de frivillige Bidrag, og det kunne Sygekasserne ikke taale. Man maa ikke tabe af Sigte, at hele Bidraget, saaledes som det er, selv ved de bedst funderede Sygekasser, ikke er mere end lidt over 5 Kroner pr. Medlem, og det er endda ikke Bidraget paa Landet, idet det ved de bedst funderede Kasser paa Landet kun er 3 Kroner — og jeg taler i denne Forbindelse kun om Sygekasserne paa Landet — saa at altsaa de to Femtedele af Bidraget maa komme ad andre Veie som Gaver, som Tilskud fra Kommuner og fra Vresmedlemmer og tildeels ogsaa ved Tilskud en Gang for alle. Det maa ikke overses. Skulde altsaa de tvungne Bidrag fra Kommunerne føre til, at det frivillige Bidrag gaar bort, vilde det ikke hjælpe noget med Tilskudet, idet det ikke vil blive mere, men kun blive en Trediedel, og skulde det offentlige Tilskud desuden be-

virke, hvad det meget let kan, at Løgerne sætte deres Honorar op — de faae nu kun 130,000 Kr. af Sygekasserne, og man er jo i Kommissionsbetænkningen gaaet ud fra, at de skulle have mellem 3 og 6 Kr. pr. Medlem, saa at det altsaa vil blive et Par Hundrede Tusinde Kroner; de skulle have — og at ogsaa Apotekerne ikke længere ville give Rabat som tidligere, ville Sygekasserne komme fra Dyden i Galmen. Det forekommer mig, at efter at den høitærede Indenrigsminister har opfullet særdeles humane Bestemmelser om Alderdomsforsørgelsen i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen og har sat det som en Præmie at være Medlem af en Sygekasse, saa maa man virkelig ogsaa stille Sygekassen paa en saadan Maade, at man ikke gjør det umuligt at blive Medlem af en Sygekasse for dem, der have en meget ringe Fortjeneste. Nu kunde man vel sige, at det spiller ikke nogen synderlig Rolle, om de Bedkommende give en Krone mere eller mindre, men det gjør det netop for disse Folk, thi vi maa huske paa, at det er deres sidste Krone, og at de kæmpe en haard Kamp for det daglige Brød. Saa skal ikke her oplyse, hvad der blev tilstrækkeligt oplyst i Sjør, men blot henvise til den Kjendsgjerning, at baade i Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og paa Landet er der en stor Del af Arbejderbefolkningen, som efter alle nationaløkonomiske Beregninger har en mindre Fortjeneste, end der i Virkeligheden hører til, for at en Familie kan leve nogenlunde ordentlig. Man kan sige sig selv, at saadanne Familier, der kæmpe den haarde Kamp for det daglige Brød, have ondt ved at afse den aller sidste Krone, og derfor, sætter man en Præmie for at være Medlem af en Sygekasse, som den høitærede Minister har gjort, og jeg er ikke uentlig med ham paa dette Omraade, saa maa man ogsaa gjøre det saaledes, at det bliver muligt for de Paaagjældende at være Medlem af en Sygekasse. Jeg tror imidlertid, at man vil bidrage til at umuliggjøre det, dersom man fastholder § 9, som den er affattet her. De Indvendinger, som i Sjør fremkom fra Flertallet mod Affattelsen, forekommer mig at maatte være afvæbnede. Man sagde i Sjør fra Flertallets Side: Det kan ikke gaa; vi have Alderdomsforsørgelseskassen tilbage, og vi vide ikke, hvormange Penge Alderdomsforsørgelseskassen vil tage af Statskassen. Vi kunne ikke gaa ind paa det, fordi vi ikke kunne overse Folgerne; vi maa kunne overse det Hele. Nu forekommer det mig, at man kan overse det; det Forslag, som den høitærede Minister har forelagt os, og som jeg skulde næsten tro, skulde have bedre Udsigter end det at faae Penge ind af Ol- og Brænde-